

הלכות תרומות פרק ח

א. העבר, והיבם, והארוסין, והחרש, ובן תשע שנים ויום אחד פוסלין, ולא מאכילין. העבר פיצד: בת ישראל המעברת מכוהן, לא תאכל בשביל העבר; ובת כוהן המעברת מישׂראל, אסורה לאכל מפני העבר שנאמר "ושבה אל-בית אביה כנעוריה" (ויקרא כב, יג), פרט למעברת.

ב. בת כוהן שבא עליה ישראל אין חוששין לה שמא נתעברה, אלא טובלת ואוכלת לערב. היתה נשואה לישראל, ומת בעלה טובלת ואוכלת בתרומה לערב, עד ארבעים יום; ואם הפך עברה הרי זו מקלקלת למפרע, עד ארבעים יום: שכל הארבעים אינו עבר, אלא מים בעולם הוא חשוב.

ג. בת ישראל שנשאת לכוהן, ומת והניחה מעברת לא יאכלו עבדיה בתרומה בשביל העבר: שהילוד הוא שמאכיל, ושאינו ילוד אינו מאכיל. לפיכך אם היה העבר חלל אינו פוסל העבדים, אלא אוכלין בגלל אחיו הפשרים, עד שילוד זה החלל, ויאסרו העבדים מלאכל.

ד. היבם פיצד: בת ישראל הזקוקה ליבם כוהן, לא תאכל שנאמר "וכהן, כי-יקנה נפש" (ויקרא כב, יא), וזה עדין לא קנה אותה; ובת כוהן הזקוקה לישראל, אסורה מפני יבמה שנאמר "ושבה אל-בית אביה" (ויקרא כב, יג), פרט לשומרת יבם.

ה. יבם כוהן שבא על יבמתו באנס, או בשגגה, או שהערה בה ולא גמר אף על פי שקנה אותה כמו שבארנו בהלכות יבום, אינו מאכילה בתרומה: עד שיבעל בעילה גמורה, ברצון. במה דברים אמורים, בשנתאלמנה מן הארוסין; אבל מן הנשואין הואיל והיתה אוכלת, תאכל בביאה זו.

ו. הארוסין פיצד: בת כוהן שנתארסה לישראל אסורה לאכל, שהרי יש לו בה קנין; ובת ישראל שנתארסה לכוהן לא תאכל עד שתכנס לחפה, שמא תאכיל לבני בית אביה כמו שבארנו.

ז. ישראל שאמר לכוהנת, הרי את מקדשת לי לאחר שלוש ימים הרי זו אוכלת בתרומה כל השלושים, שעדין לא נתארסה; ואם אמר לה, הרי את מקדשת לי מעכשיו לאחר שלוש ימים הרי זו אסורה לאכל מיד. וכן בשאר כל התנאים פיוצא בזה.

ח. החרש פיצד: כוהנת שנשאת לחרש ישראל לא תאכל, שהרי קונה בתקנת חכמים שתקנו לו נשואין. ובת ישראל שנשאת לכוהן חרש לא תאכל, שאינו קונה מן התורה: שאינו בן דעת.

ט. נתארסה לכוהן פקח, ולא הספיק לכנסה עד שנתחרש אינה אוכלת; מת ונפלה לפני יבם חרש, ויבמה אינה אוכלת. אבל אם נשאה כשהוא פקח, ונתחרש הרי זו אוכלת; מת ונפלה ליבם חרש, ויבמה הרי זו אוכלת, הואיל והיתה אוכלת בתחלה. ואשת חרש שילדה ממנו, הרי זו אוכלת בשביל בנה.

י. בן תשע שנים ויום אחד פיצד: מי שנבעלה לאסור לה, והוא בן תשע שנים ויום אחד הואיל וביאתו ביאה, נפסלה מן הכהנה ואסורה מלאכל: מפני שנעשת זונה או חללה כמו שבארנו, אפלו היה שחוף. ובת ישראל, אפלו שנשאת לכוהן

בן תשע שנים ויום אחד אף על פי שביאתו ביאה אינה אוכלת בשביל הקטן, לפי שאינו קונה עד שיגדיל.

יא. ספק שהוא בן תשע שנים ויום אחד, ספק שאינו, נשאת לבן שלוש עשרה שנה ויום אחד, ספק שהביא שתי שערות ספק שלא הביא הרי זו אסורה לאכל.

יב. כל אלו שאין מאכילין בתרומה שלתורה, כך אין מאכילין בתרומה שלדבריהם גזרה, שמא יאכילו בשלתורה.

יג. ואלו לא פוסלין, ולא מאכילין האונס, והמפתה, והשוטה שנשא אשה: אלא אם כן היתה אסורה להן, שהן פוסלין אותה בביאתן, מפני שנעשת זונה או חללה, כמו שבארנו.

יד. מי שנשאת לכוהן שוטה, או שאנס אותה או פתה כוהן, וילדה אוכלת בשביל בנה; ואף על פי שהדבר ספק, הואיל ושלל בקדושין היא, שמא מאחר עברה הרי הולד בחזקת זה שבא עליה: והוא שלא יצא עליה קול עם אחר, אלא הכל מרננין אחריה בזה הכוהן.

טו. וכן כוהנת שבא עליה שוטה ישראל, או שאנסה או פתה אותה, ונתעברה אינה אוכלת, מפני העבר; נחתך העבר, הרי זו תאכל.

טז. אשת איש שבאו לה עדי קנוי, ועדי סתירה הרי זו אסורה לאכל בתרומה, עד שתשתה מי המרים: מפני שהיא ספק זונה. מת בעלה קדם שישקנה, או שהיתה מן הנשים שאינן שוות ולא נוטלות כתבה הרי זו אסורה בתרומה לעולם. וכל אשת כוהן שאמרה, טמאה אני הרי זו אסורה לאכל בתרומה.

יז. קטנה בת ישראל שנשאת לכוהן שלא מדעת אביה, בין בפני אביה בין שלא בפניו אף על פי שקדשה אביה, אינה אוכלת בתרומה: שאם מחה, תעשה זרה למפרע; וזה שרואה ושותק כועס הוא, לפי שנשאת שלא לדעתו.